

гової мережі; ослаблена роль державного регулювання, яке пояснюється його роздробленою системою (кілька державних органів прямо впливають на ринок і регулюють його) та ін. [14].

Конкретними напрямками державної політики мають бути:

- забезпечення стійкого розвитку реального сектору економіки;
- підвищення ефективності механізмів стимулювання інвестиційної діяльності;
- розвиток системи державної підтримки інвестиційної сфери, забезпечення прав інвесторів та захист їх власності;
- запобігання витоку капіталу за рубіж та стимулювання повернення вітчизняного капіталу в країну.

Список літератури

1. Заярна Н. М. Стан та проблеми іноземного інвестування в Україні / Н. М. Заярна, М. М. Чиковська // Науковий вісник НЛТУ України. — 2010. — Вип. 20.10. — С. 162—165.
2. Дуда С.Т. Проблеми зростання ефективності використання іноземних інвестицій / С. Т. Дуда, Ю. Б. Клепцова // Науковий вісник НЛТУ. — 2009. — Вип. 19.13. — С. 131—147.
3. Статистична інформація «Соціально-економічний розвиток України за 2010 р.». — Державний комітет статистики України. — [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://ukrstat.gov.ua/>.
4. Носова О. В. Інвестиційна привабливість підприємства / О. В. Носова // Стратегічні пріоритети. — 2007. — № 1 (12). — С. 120—126.
5. Попович Д. В. Вплив сучасного стану фондового ринку України на інвестиційну привабливість акцій підприємств / Попович Д. В. // Науковий вісник НЛТУ України — 2010. — № 20.3. — С. 226—232.
6. Волошина Е. А. Анализ динамики равновесия фондового рынка / Е. А. Волошина // Актуальные проблемы экономики. — 2008. — № 9. — С. 23—29.

УДК 344. 722

Є. С. Осадчий

канд. екон. наук, доцент кафедри менеджменту банківської діяльності,

Т. І. Осадча,

здобувач кафедри менеджменту банківської діяльності, ДВНЗ «КНЕУ імені Вадима Гетьмана»

ОРГАНІЗАЦІЙНО-ЕКОНОМІЧНІ РИСИ БАНКУ ЯК ФОРМУВАННЯ КОРПОРАТИВНОГО ТИПУ

Нагальна потреба у формуванні цілісного наукового фундаменту ринкових перетворень у нашій країні і в розробці стратегії розвитку національної економіки на тривалу перспективу обумов-

лює необхідність дослідження та осмислення широкого кола теоретико-методологічних, управлінських та організаційно-методичних проблем, що постають перед сучасною економічною наукою під вплив великомасштабних економічних, фінансових і соціальних процесів у світі та в Україні.

З часу проголошення незалежності України банківська система стала домінуючою ланкою фінансово-кредитної системи країни [1, с. 26]. За таких умов постає необхідність перегляду та вдосконалення кількісного та якісного надання банківських послуг, механізму їх здійснення, реалізації системи ризик-менеджменту у банках тощо.

Проблеми банківської діяльності умовно можна поділити на дві групи: зовнішні та внутрішні [2].

До зовнішніх проблем необхідно віднести наступні: загально економічна ситуація в країні; нераціональна територіальна структура банків; територіальна нерівномірність банківської системи; локальний характер банківських ринків; високий рівень конкуренції; рівень довіри до банківської системи тощо.

Внутрішні проблеми: низький рівень капіталізації; висока концентрація капіталу у групі найбільших банків; проблеми ліквідності; проблема надійності і забезпеченості виданих кредитів; недооцінка рівня ризик-менеджменту; низький рівень якості оцінки позичальників; проблема банківської таємниці; незадовільна якість персоналу; недостатня якість продуктових лінійок банків; малоефективне довгострокове кредитування економіки та населення; низька якість обслуговування клієнтів; впровадження новітніх інформаційних технологій. Поряд з даними проблемами одним із основних стає комплаєнс-ризик. Це ризик юридичних санкцій, фінансових збитків або втрати репутації внаслідок невиконання банком вимог законодавства України, нормативно-правових актів, внутрішніх положень і правил, а також — стандартів і кодексів саморегулювних організацій, що стосується діяльності банків [3]. «Методичні рекомендації щодо вдосконалення корпоративного управління в банках України» чітко не регламентують організацію комплаєнс-функції. Певною мірою її можуть виконувати працівники різноманітних підрозділів банківської установи. Загальна координація цієї роботи є відповідальністю голови правління [4, с. 10].

Банки активно беруть участь у забезпеченні процесів просото і розширеного відтворення національної економіки. Важлива також роль банків як публічних, соціально відповідальних інститутів.

Банки здатні забезпечувати суб'єктів економіки платіжними засобами в тих масштабах, умови для яких створюються в реальному секторі економіки, і в тих межах, які їм задають регулюючі органи. Ці межі виражають грошову і кредитну політику Національного банку та відповідають інтересам національної економіки.

Таким чином, можна відзначити наступні організаційно-економічні риси формування корпоративного типу банківських установ:

- зростання інтересу до проблем функціональної значимості банків на різних етапах розвитку ринкового господарства, що обумовлено роллю банків в економіці. Ця обставина припускає необхідність адекватного наукового супроводу практичних процесів, а також необхідність і вміння вчасно приймати рішення на рівні кожної окремої кредитної організації;

- унікальне положення банків в економічній структурі суспільства дозволяє спостерігатися тенденції, що характеризують національну економіку;

- банківська система не перебуває у статичному стані, навпаки, вона постійно перебуває в динаміці. Тобто банківська система як одне ціле весь час у русі, вона доповнюється новими компонентами та удосконалюється. Крім того, всередині банківської системи постійно виникають нові зв'язки;

- банківська система є незалежною, оскільки зміна економічної кон'юнктури, політичної ситуації не може вплинути на кардинальну зміну політики центрального банку (винятком можуть бути тільки світові економічні кризи, або зміна режиму в середині країни). У період економічних криз і політичної нестабільності банківська система дещо скорочує довгострокові інвестиції у виробництво, зменшує терміни кредитування, збільшує доходи переважно не за рахунок основної, а побічної діяльності. І навпаки, в умовах економічної і політичної стабільності банки активізують свою діяльність як за обслуговуванням основної виробничої діяльності підприємств, так і за довгостроковим кредитуванням економіки, отримують доходи переважно за рахунок надання банківських продуктів і послуг;

- ефективне функціонування банківської системи можливе лише за умови жорсткого дотримання законодавчих норм, що діють у країні.

Організація банку у банківській системі являє собою досить складну процедуру та регулюється, як правило, загальним чи спеціальним (для банків) законодавством. Реальність розвитку фінансових ринків засвідчує певний парадокс. Він полягає у то-

му, що, з одного боку, банківські регулятори розширюють повноваження банків, легалізуючи ті зміни, що були спричинені основними тенденціями розвитку фінансових ринків, а з іншого боку, змушені захищати привілеї банків, як представників специфічного бізнесу [5, с. 50]. Тому на питання «чи продовжують банки залишатись особливими?», ми схилиємось до позитивної відповіді.

Список літератури

1. *Ткаченко Ю. О.* Вдосконалення розвитку і управління банківською діяльністю в регіоні : дис. к. е. н.: 08.10.01 / Ткаченко Ю. О. — К., 2006. — 192 с.
2. Сучасні проблеми, що виникають в діяльності комерційних банків, та шляхи їх вирішення: [Електронний ресурс] / Д. О. Гриненко, А. С. Тодосейчук // Режим доступу: http://www.rusnauka.com/8_DNI_2009/Economics/43412.doc.htm.
3. Методичні рекомендації щодо вдосконалення корпоративного управління в банках України: затверджені постановою Правління Національного банку України від 28.03.2007 р. № 98.
4. *Правдива Л.* Удосконалення корпоративного управління в банках та управління комплаєнс-ризиком / Л. Правдива // Вісник НБУ. — 2011. — № 7 (185). — С. 10—13.
5. *Івасів І. Б.* Сучасний банк — криза ідентичності / І. Б. Івасів — Вісник кредитно-економічного факультету КНЕУ імені Вадима Гетьмана. — 2011. — № 1. — С. 36—52.

УДК334/354:336.4

В. М. Остапенко,

аспірант кафедри банківської справи,
Харківський національний економічний університет

СИСТЕМНИЙ ПІДХІД ДО УПРАВЛІННЯ ІНВЕСТИЦІЙНИМ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯМ РОЗВИТКУ ПУБЛІЧНО-ПРИВАТНОГО ПАРТНЕРСТВА

В українській економіці, яка наразі активно розвивається, в міру зростання суспільних потреб відчувається зростаюча недостатність можливостей державного фінансування, і, в той же час, є значні інвестиційні проекти, реалізація яких в наслідок масштабності та соціальної значущості не може бути передана до влади одних тільки ринкових механізмів. Публічно-приватне партнерство (ППП) повинно стати одним з стратегічних напрямів розвит-